

heder. Disse vilde ikke være opstaaet i saa stort Omfang, som det er sket, saa fremt man havde fulgt det fra konservativ Side stillede Forslag om at oprette en fælles Krisekasse.

Mindretallet peger endvidere paa, at det Materiale, Udvalget har modtaget angaaende de Foranstaltninger, der er truffet i en stor Række Kommuner, viser, at man de allerfleste Steder har haft et aabent Øje for at søge Arbejdsløsheden mildnet og efter Mindretallets Opfattelse gjort det i Overensstemmelse med Arbejdsløshedslovens Aand. Tilbage bliver da efter Mindretallets Opfattelse kun det Spørgsmaal, om det med Rette kan siges, at den gældende Arbejdsløshedslov, i nogen Grad ogsaa fordi den traadte i Kraft i en Krisetid, lægger Udgifter, som burde være Statsudgifter, for stærkt over paa enkelte Kommuner.

Ved Afgørelsen af dette Problem maa dog tages i Betragtning, at Kommunerne ifølge Loven af 1. Juli 1927 fritoges for et ikke ubetydeligt Bidrag til den hidtilværende ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og at det er muligt, at Besparelsen herved i det væsentlige vil modsvare Stigningen i den almindelige Hjælpekassehjælp.

Spørgsmaalet maa imidlertid nærmere undersøges og overvejes; efter Mindretallets Opfattelse er det paa nærværende Tidspunkt ikke muligt at tage endelig Stilling til dette.

Et fjerde Mindretal (P. Munch) er af den Opfattelse, at det rette vil være, at Bestræbelserne for at komme de arbejdsløse, der har opbrugt de dem af Kasserne tilkommende Ydelser, til Hjælp bør knyttes til det Initiativ, der er taget af de fleste Kommuner, i hvilke der findes saadanne arbejdsløse i betydeligt Tal. For at dette kan virke paa tilfredsstillende Vis, er det fornødent, at der skaffes sikkert retsligt Grundlag for den Hjælp, Kommunerne yder, og at Arbejdsløshedsfonden deler Byrden med Kommunerne. Det fremgaar af de Udvalget tilstillede Oplysninger, at Kommu-

nerne i betydeligt Omfang har iværksat Arbejder, hvorved saadanne arbejdsløse kan finde Beskæftigelse, men at disse Arbejder dog langtfra forslaar, saa man vedblivende er nødt til at yde Understøttelse i stort Omfang gennem Hjelpekasserne. Reglerne for disse er imidlertid ikke formet med saadanne Formaal for Øje. Det er tvivlsomt, hvorledes Bestemmelsen om, at der indenfor en vis Periode ikke igen kan ydes Hjælp til dem, der har modtaget 180 Kr. eller derover, skal forstaas; i hvert Fald synes denne at føre til, at har en arbejdsløs modtaget et saadant Beløb, faar han derefter Arbejde i nogen Tid og saa atter bliver arbejdsløs, da vil han være afskaaret fra paa ny at faa Hjælp; desuden er der Strid mellem adskillige Kommuner og Indenrigsministeren om, hvorledes Bestemmelsen om, at Hjælpen ydes efter Skøn, i hvert Tilfælde skal forstaas.

Mindretallet har derfor stillet Ændringsforslag, hvorefter der gives Kommunerne Ret til gennem Hjelpekassen at udbetale den omhandlede Understøttelse til arbejdsløse. Man har dernæst foreslaaet, at der af Arbejdsløshedsfonden ydes Kommunerne Refusion af en Del af de saaledes fremkomne Udgifter. Refusionen er begrænset paa dobbelt Maade, dels derved, at den ikke kan overstige $\frac{3}{4}$ af Kommunens samlede Udgift hertil, dels ved visse Grænser pr. Dag, Hjælpen gælder; disse er navnlig fastsat under Hensyntagen til den i Skive og Holbæk trufne Ordning. Endvidere foreslaas det, at i Tilfælde, hvor Kommunerne iværksætter Arbejder for arbejdsløse, som ikke falder ind under Bestemmelserne om Nødhjælpsarbejder, ydes der af Arbejdsløshedsfonden en Refusion af 1 Kr. pr. Dag, medens Regelen for Nødhjælpsarbejderne er 2 Kr. pr. Dag. Den Refusion, der foreslaas ydet, vil uden Vanskelighed kunne ydes af Arbejdsløshedsfonden, der raader over ca. 9 Mill. Kr., og hvis Udgifter efter Loven af 1927 er meget begrænsede. Den Ordning, som her foreslaas, er af midlertidig Karakter, gældende til 1. Oktober 1928.

Mindretallet har i Udvalget erklæret